

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 75.878 van 23 september 1998

A. 65.457/VIII-524
(voorheen III-21.672)

In zake : **LAEMONT** Patrick,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jacques PUTZEYS en
Mr. Xavier LEURQUIN, advocaten,
Sint-Bernardusstraat 98
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Landsverdediging.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 8 september 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Patrick LAEMONT de nietigverklaring vordert van het koninklijk besluit van 23 mei 1995, waarbij hij van ambtswege uit zijn ambt van geneesheer-commandant wordt ontzet;

Gelet op arrest nr. 56.431 van 24 november 1995, waarbij de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt geschorst en de termijnen voor de voortzetting van de procedure worden ingekort;

Gelet op arrest nr. 62.727 van 25 oktober 1996, waarbij aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gelet op arrest nr. 59/97 van 14 oktober 1997 van het Arbitragehof;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1997, waarbij het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt opgedragen een aanvullend verslag op te maken;

Gezien het aanvullend verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 28 januari 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het aanvullend verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen en gezien de brief waarin de verzoekende partij om de voortzetting van de procedure verzoekt;

Gelet op de beschikking van 22 juni 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 4 september 1998;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. VERRIEST, loco Mr. PUTZEYS, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van majoor GERITS, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Raad van State, wat de toedracht van de zaak en de motivering van de bestreden handeling betreft, verwijst naar arrest nr. 56.431 van 24 november 1995 en arrest nr. 62.727 van 25 oktober 1996;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van de rechten van verdediging en aan machtsoverschrijding; dat hij uiteenzet dat, "zelfs al lijken de vormvereisten gesteld in het koninklijk besluit van 7 april 1959 betreffende de stand en de bevordering der beroepsofficieren te zijn vervuld", hij kort nadat hij in maart 1994 van zijn opdracht terugkwam, telefonisch is opgeroepen om zich de volgende dag bij zijn hiërarchische meerdere aan te melden, zonder dat was vermeld waarom hij werd opgeroepen, terwijl het ging om een eerste hoorzitting over de feiten die later aanleiding hebben gegeven tot de bestreden handeling; dat hij ook betoogt dat hij niet de kans gekregen heeft zich door een advocaat te laten bijstaan, noch tijdens de hoorzitting van 20 februari 1995, noch in een latere fase van de procedure; dat hij in dat verband opmerkt dat, toen hij op 20 februari 1995 door de onderzoeksraad is gehoord, hem is gevraagd of hij zich door een advocaat wou laten bijstaan, waarop hij heeft geantwoord dat zulks waarschijnlijk verkieslijk was, maar dat hij geen naam kon opgeven; dat hij voorts aanvoert dat hij "ja" geantwoord heeft op de vraag "Gaat u ermee akkoord dat de onderzoeksraad u vandaag hoort zonder dat u door uw eventuele raadsman wordt bijgestaan, met dien verstande dat laatstgenoemde later in de volgende fasen van de procedure aanwezig kan zijn ?", maar uitlegt dat die vraag, die liet vermoeden

dat er nog andere hoorzittingen zouden worden gehouden, misleidend voor hem was;

Overwegende dat het onderhoud dat verzoeker in maart 1994 met zijn hiërarchische meerdere heeft gehad, buiten elke tuchtprocedure valt en niet een verplichte formaliteit voorafgaand aan een tuchtprocedure was, aangezien dat onderhoud niet is voorgeschreven bij het koninklijk besluit van 7 april 1959 betreffende de stand en de bevordering der beroepsofficieren van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, dat de procedure voor definitieve ambtsontheffing regelt; dat de rechten van verdediging niet in acht hoefden te worden genomen tijdens dat informele onderhoud; dat de betrokken officier luidens artikel 36, § 1, van het koninklijk besluit van 7 april 1959, zodra hij de oproeping om te verschijnen ontvangen heeft, moet medelen of hij van plan is zich door een raadsman te laten bijstaan; dat verzoeker op 8 februari 1995 heeft laten weten dat hij zichzelf wenste te verdedigen; dat hij op 14 februari 1995 de definitieve oproeping om voor de onderzoeksraad te verschijnen heeft ondertekend en daarop heeft vermeld "ik zal zelf mijn verdediging op mij nemen"; dat de voorzitter van de onderzoeksraad verzoeker daarover geen vragen hoefde te stellen; dat verzoeker redelijkerwijs had moeten vermoeden dat de procedure na zijn eerste hoorzitting afgelopen kon zijn, enerzijds omdat de zaak eenvoudig was, zoals hij in het eerste middel van het verzoekschrift aanvoert, en anderzijds omdat de onderzoeksraad volgens artikel 40, § 1, van het koninklijk besluit van 7 april 1959 uitspraak kan doen bij het verstrijken van de termijn voor het indienen van de memorie, die trouwens was ingediend; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van de regel "non bis in idem" en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij aanvoert dat hij van ambtswege uit zijn ambt is ontzet op grond van feiten waarvoor hij al gestraft was;

Overwegende dat het Arbitragehof, in antwoord op de prejudiciële vraag die bij arrest nr. 62.727 van 25 oktober 1996 was gesteld, bij arrest nr. 59/97 van 14 oktober 1997 heeft beschikt :

" Doordat de artikelen 20, 4°, en 23 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, alsook de artikelen 22 tot 29 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht toelaten dat ten aanzien van een officier de erin gestelde tuchtstraffen cumulatief kunnen worden uitgesproken, terwijl voor de personeelsleden van andere openbare diensten zulk een cumulatie niet geldt, schenden zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet";

dat het middel derhalve niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat de motivering van de bestreden handeling niet afdoende is, doordat "het gedrag van verzoeker wordt gekwalificeerd, zonder nauwkeurig te vermelden waarop die kwalificatie gebaseerd is" en doordat "uit het dossier geenszins blijkt dat verzoeker geregeld in de onbekwaamheid was om zijn taken als chirurg te volbrengen en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij een behandeling heeft gevolgd en geen alcoholhoudende dranken meer gebruikt"; dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat hem bij de bestreden handeling de zwaarste straf wordt opgelegd, zonder dat de overige maatregelen

vermeld in artikel 41 van het koninklijk besluit van 7 april 1959 in overweging zijn genomen, terwijl hij de juistheid van de feiten waarover de onderzoeksraad hem heeft gehoord, weliswaar niet heeft betwist, maar ook heeft aangevoerd dat hij geen alcoholhoudende dranken meer zou gebruiken, zodat er geen redelijk evenredigheidsverband bestaat tussen de strafmaat en de ernst van de feiten; dat verzoeker ter adstructie van het middel aanvoert dat hij, verscheidene maanden nadat hij van zijn opdracht is teruggekomen, is gehoord en vervolgens gestraft, terwijl hij intussen zijn ambt heeft uitgeoefend in het militair hospitaal, zonder dat hem ook maar enig feit ten laste is gelegd, wat in tegenspraak is met "het gevaarlijke en onverantwoorde gedrag" dat hem is aangewreven;

Overwegende dat de vijf straffen die verzoeker in minder dan twee jaar tijd wegens buitensporig gebruik van alcoholhoudende dranken had opgelopen, niet in de motivering van het bestreden besluit hoefden te worden vermeld; dat vier van die straffen gemotiveerd waren met het argument dat verzoeker tijdens opdrachten niet meer in staat was zijn functie als chirurg te vervullen; dat de niet-betwiste herhaling van die feiten afdoende wordt aangegeven door het woord "geregeld"; dat de wet van 29 juli 1991 niet inhoudt dat de overheid de verklaringen van de betrokkene in de motivering van haar handeling moet vermelden; dat verzoeker overigens voor de onderzoeksraad heeft verklaard dat hij alcohol in zijn dagelijks leven trachtte te vermijden en dat hij alle gebruik van alcohol zou willen stopzetten, wat niet betekent dat hij zich volledig ervan onthoudt; dat verzoeker, nadat hij van zijn opdracht was teruggekomen, van de meeste van zijn verantwoordelijkheden is ontheven; dat het bestreden besluit, gelet op die

omstandigheden, niet op een onredelijke beoordeling lijkt te stoelen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op drieëntwintig september 1900 achtennegentig door :

de HH.	GEUS,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.